

Però és optativa amb altres verbs semànticament propers als anteriors, com *tocar*, *bastar*, *convèncer* o *anar bé* i també amb *esdevenir-se*.

Ara els toca (de) prendre mesures.
No li basta (de) sentir-ne la veu.
No la convencia (de) deixar-li el cotxe.
M'aniria bé (de) tornar a casa a les cinc.
S'esdevingué (d')haver de treballar diumenge.

Oració subordinada d'infinitiu en funció de complement directe

En la majoria de casos, la preposició *de* és opcional.

Han aconseguit (de) refer el llibre.
Els he demanat (de) fer-me un favor.
Procureu (de) no enfrontar-vos-hi.
Espero (de) tenir-ho tot a punt.

Ara bé, la preposició *de* és obligatòria en verbs com *assajar* (amb el sentit de 'intentar'); *dir* (amb el sentit de 'proposar'); *mirar* i *veure* (amb el sentit de 'procurar'); *pregar* o *provar*.

Assageu de prendre-us-ho bé.
M'han dit de sortir d'hora demà.
Mira de no caure.
Els hem pregat de vigilar els nens.
Heu de provar de fer-ho bé.

En canvi, *veure* i *sentir* usats com a verbs de percepció no accepten l'enllaç amb *de*, com tampoc no l'accepten els verbs *fer* i *deixar*.

L'he vist amagar-se al racó.
El sento riure.
M'han fet sortir de l'habitació.
No em deixen entrar a la sala.

El verb *saber* accepta *de* en algun cas restringit, com en el sentit de 'tenir l'habilitat de fer una cosa':

Encara no sap (de) llegir.